

готова. Новата палатка отъ кжщи ще взема. Ще попитамъ татка. Тя отпредъ си има готова завеса.

— Живъ бжди ни, Панчо! — зарадванъ извикахъ. — Какъ добре се същашъ!

Тогазъ се намъси патилана Мика:

— Азъ пъкъ вънъ на входа гоститъ ще срѣщамъ. Ще давамъ билети. Паритъ ще собирамъ.

— Не, съ пари не става! — намъси се Ганчо. — Нашето изкуство даромъ се раздава.

— Съсъ пари не става, — обади се Дана, — но съсъ яйца може. По яйце червено всѣки ще ни дава. А нашта дружина на бедни играчи ще си ги раздава.

— Прието! Прието! Ще излъзе чудо нашата забава!

Азъ рекохъ тогава:

— Сега си идете! Въ кжщи четивата добре пригответе! И на упражнене утре се явете!

Сутринъта отново ние се събрахме. Четенето доста поупражнихме. Работата здраво ние подловихме. И срещу Великденъ всичко пригласихме. Навредъ разгласихме.

И на връхъ Великденъ, въ три часа следъ обѣдъ, четенето почна.

Азъ първи излъзохъ и така захванахъ:

„Слушатели драги, благода-

римъ много, че ни посетихте! Вие ще ни чуйте. Ще ни разберете. При насъ умоветъ ще си просвѣтите. При насъ и душитъ ще си разведрите. И не е за чудо въ нашата дружина да се наредите. Че сърдца ни тупкатъ радостно въ гърдитъ. Че при насъ зоватъ ви смѣхътъ и игритъ. Тъ ще ви направятъ весели, честити!“

Следъ мене излъзе патилана Дана. Съ гласъ звученъ и ясенъ да чете захвана:

„На звездитъ въ висинитъ,
на цвѣтята срѣдъ полята,
на елхитъ по горитъ,
на росата по тревата —
азъ се радвамъ, за тѣхъ пѣя,
като птичка си живѣя.

Що е грижа азъ не зная,
цѣль день тичамъ и играя,
цѣль день радостно се смѣя.
като птичка си живѣя,
като птичка волно пѣя!“

Дана поклонъ стори. Викъ и одобрение: „Нека се повтори! Нека се повтори!“ Дана пакъ зачете. И когато свърши, и стихнаха бавно въ двора гласоветъ, появи се Гана. Тя книга разтвори и бавно зачете: „За чудо голѣмо азъ дневникъ си пиша. Въ моя чуденъ дневникъ каквото днесъ драсна, утре го избриша. Затова въвъ него много нѣщо нѣма. Азъ съмъ патиланка. Звездитъ не снемамъ. Ала